

ENTREVISTA

PIERGIORGIO M. SANDRI
Barcelona

M'ha agafat per sorpresa i, a sobre, el comparteixo amb dos gegants de la macroeconomia!", exclama Jordi Galí. Professor de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), investigador del Centre de Recerca en Economia Internacional (CREI) i acadèmic de la Barcelona School of Economics (BSE), va obtenir ahir el XVII premi Fronteres del Coneixement en Economia, Finances i Gestió d'Empreses que atorga cada any la Fundació BBVA, un premi que n'hi ha que consideren que és l'avantsala del Nobel. Olivier Blanchard, antic economista en cap de l'FMI, i Michael Woodford, professor de la Universitat de Colúmbia (Nova York), també van rebre aquest guardó. Tal com destaquen les motivacions del jurat, "el model de política monetària que sorgeix de les seves investigacions es fa servir en tots els bancs centrals del món per prendre decisions".

Els últims anys els bancs centrals han incrementat l'esfera d'influència més enllà de la simple política monetària?

Sí, és un procés que comença de manera gradual als anys noranta, i en què efectivament els bancs centrals passen a tenir un paper crucial. I això va acompanyat, diria, de dues tendències. En primer lloc, la seva independència respecte als governs. I, en segon lloc, un mandat molt clar d'objectius d'inflació entorn del 2% i estable. I tot plegat dotat amb una sèrie d'instruments analítics que no existien i que han permès que el grau de sofisticació de la política monetària hagi arribat a nivells impensables.

Ho vam veure durant la pandèmia i la Gran Recessió del 2008.

La resposta dels bancs centrals va ser molt agressiva i contundent, i dins de les seves capacitats van fer tot que van poder per estimular l'economia, fins i tot van crear un arsenal d'instruments nous, del que ara anomenem política no convencional, que en gran part estaven inspirats per alguns dels treballs associats amb aquest premi. I també en l'episodi recent d'alta inflació després de la recuperació ràpida de la pandèmia, la guerra d'Ucraïna, el boicot a la compra d'energia a Rússia, etcètera: ja ens encaminem a arribar a

LV

Jordi Galí després d'obtenir el premi Fronteres del Coneixement de la Fundació BBVA

“La Reserva Federal resistirà a les pressions de Trump”

Jordi Galí

XVII premi Fronteres del Coneixement

l'objectiu del 2%. I sense que hi hagi hagut una recessió.

La Reserva Federal (Fed) dels Estats Units es pot convertir en un contrapoder de la política econòmica de Trump?

No veurem per part de la Reserva Federal el que veiem en l'àmbit de l'administració, aquesta volatilitat, aquesta incertesa, aquestes polítiques erràtiques. La Reserva Federal té molt clar quina és la seva funció i l'exercirà amb una independència absoluta de totes les pressions que pugui rebre. Això ho tinc claríssim.

Hi ha una política monetària òptima?

Depèn del tipus de pertorbació que afecti l'economia en cada

moment. No és el mateix si és un xoc d'oferta que de demanda. En alguns casos, pot estar justificat establir amb planificació i com més aviat millor, però en altres casos cal arribar a un compromís per distribuir els costos entre la inflació i l'activitat econòmica. La comunicació té una funció molt important, per influir en les expectatives dels agents econòmics.

Vostè és neokeynesià. Què en pensa, del recent auge del liberalisme que defensa la reducció del paper de l'Estat?

Soc un economista molt ortodox, en el sentit que crec que la intervenció dels poders públics sempre ha d'estar justificada. Hi ha

determinades funcions que només l'Estat pot fer, com ara la il·luminació dels carrers, la seguretat o un sistema judicial eficient. L'estabilització macroeconòmica crec que és un d'aquests serveis públics. Fins i tot acadèmics que no podien ser més liberals, com ara Hayek, reconeixen aquest paper de l'Estat, perquè els agents individuals, per si mateixos, no tenen cap incentiu a prendre decisions que contribuïssin a estabilitzar l'economia.

També ha estudiat l'efecte de l'increment de la productivitat en l'ocupació.

He analitzat els efectes a curt termini de la innovació tecnològica i dels augments de productivitat. I sí, no hi ha cap mena de dubte que a curt termini pot tenir un efecte negatiu sobre l'ocupació. Però això no és independent de la resposta de la política monetària. Alan Greenspan, quan presidia la Fed, ho tenia molt clar. En la segona meitat dels noranta, amb la revolució d'internet, la taxa de creixement del PIB era molt alta i va deixar que fluís, perquè tenia com a base increments de la productivitat molt forts i que no eren inflacionistes, ja que anaven acompanyats de reduccions de costos. En canvi, a llarg termini l'increment de productivitat pot tenir conseqüències sobre la desigualtat. Ho veurem els pròxims anys amb la revolució de la intel·ligència artificial.●